

μένοι μὲ ξινὸν γάλα ξενομαθείας, καὶ ἐξ ἀγωγῆς ἀλλογενεῖς καὶ ἀλλόγλωσσοι, ἐπαγγέλλονται μίαν Γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν μῆτε αὐτοὶ οἱ ἴδιοι κατὰ θεωρίαν γνωρίζουν, μῆτε κατὰ πράξιν ποτὲ ἐγυμνάσθησαν. Διὸ καὶ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, μεταξύ των ὁμολογέουσι μὲν κατὰ γλῶσσαν οὐδὲν, σφί δὲ ὁμοφωνέουσι. Καθ' ἓνας λοιπὸν ἐξ αὐτῶν κατασκευάζει αὐθαιρέτως τὴν Γραικικὴν τοῦ Γλῶσσαν, ἐν ᾧ ὅλοι των ἐκ συστήματος τὴν ὀνομάζουσι Γλῶσσαν Κοινήν. Ἐκ τούτου προέρχεται τὸ νὰ δημιουργοῦνται αὐθήμερον, ὡς καὶ ἀλλοχού εἶπομεν, τόσαι Γραικικαὶ γλῶσσαι, ὅσοι εἶναι καὶ Γραικοὶ συγγραφεῖς. Καὶ τὸ γελοιωδέστερον νὰ ἐξυφαίνωνται τόσαι Γραικικαὶ φράσεις ὅσα καὶ κατ' ἔτος ἐκδίδονται τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως συγγράμματα.

§ ογ. Ἡ καθ' ἡμᾶς Κοινὴ Διάλεκτος εἶναι φύσει Ἑλληνικὴ, καὶ κατ' οὐσίαν καὶ κατὰ συνθήκην ἀχώριστος ἀπὸ τοῦ ὅλου τοῦ γενικοῦ συστήματος τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς. Καθένας σχηματισμὸς, ἢ πάθος λέξεως δὲν εὐρίσκεται, εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς τροπολογίας τῆς, κυρίως ξένος, ἢ ἀπηλλοτριωμένος τοῦ γενικοῦ τύπου τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης. Αὐτὴ δὲν εἶναι κλάδος ἢ παραφυάς τῆς ἀρχαιοτάτης ἐκείνης μητρὸς Γλώσσης, ἀλλ' εἶναι μέλος συμφυές τῆς ἀκεραιότητος τοῦ ὅλου, τὴν δημοτικὴν Κοινήν συνισῶσα Διάλεκτος. Ὄθεν εἶναι κατὰ τὴν φυσικὴν τῆς συναρμογὴν, Γλῶσσα ἀρχαιοτάτη, Γλῶσσα διηνεκῆς, ἢ ὁποία κατὰ τὴν νεωτέραν τῆς μορφήν εἶναι ἐν ταυτῷ Γλῶσσα ζῶσα, καὶ διαρκούσα, κατ' ἐθνικὴν κοινὴν χρῆσιν καὶ συνθήκην. Ἡ καθ' αὐτὸ Γραμματικὴ αὐτῆς τῆς ἀθανάτου Γλώσσης εἶναι ὁ Ὀμηρος. Εἰς τὰ ἀθάνατα ἐκεῖνα ποιήματα εὐρίσκει ὁ ἐγκρατὴς τῆς γλώσσης Σπουδαιολόγος ὅλην τὴν τεχνολογίαν τῶν ἐν χρῆσει λέξεων, ὅλην τὴν τροπολογίαν τοῦ σχηματισμοῦ τῆς συνθέσεως, ὅλην τὴν ἀπλότητα, ἢ ποικιλίαν τῆς ερροφῆς τῶν φράσεων.

